

Preu
de subscripció :
2'50 ptes. l'any
Un número :
10 cts.

EMPORIÓ

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració :
Híenou
Montgrí

Any I

TORROELLA DE MONTGRÍ 17 de Janer de 1915

Núm. 2

DEVANT DEL GRAN : : : : CONFLICTE

XII

Ventatges de les zones franques

Continuant l'exposició del trascendental problema de les zones franques, qual concepte donavem l'últim dia, anem avui a veure aquelles ventatges que apoen i aconsellen la seva implantació.

Seguint l'objecte primordial d'aquestes zones l'afavorir l'exportació, es evident que sols baix aquest aspecte, ja representen una tal importància, que fá de tot punt beneficiós el seu establiment; pro a més venen elles a constituir un nucli capdal de riquesa, son com el centre una vida comercial tant intensa, que signifiquen un pás de gegant donat en el camí d'una sòlida renaixença econòmica, d'un positiu avenç i d'un notable enlairament nacional.

En efecte: tenint en compte les particulars condicions de la zona franca, que fan d'ella com un espai obert i quasi sense traves per a rebre i conservar en dipòsit mercaderies de tota mena, tenint en compte que faciliten sense cap imposició o gravàmen la càrrega i descàrrega de matèries, es evident que'l comerç de trànsit tindrà amb elles un impuls tal, que les convertirà en un lloc adequat on hi fassin escala, on s'hi dipositin aquelles mercaderies destinades a altres punts. Si ara veiem que a Barcelona no hi entren algunes embarcacions portadores de mercaderies, malgrat els inconvenients que aital abstenció suposa, ara es natural que tocarán el port de Barcelona i que hi farán estada; aixís aquelles primeres matèries procedents sobretot d'Amèrica, tals com el cacau, cotó, café, etc., que ara anaven a tocar altres ports, entrarán a Barcelona i sofrirán una serie de manipulacions, com barrejes amb productes nacionals, etc., que les farà aptes per a'l seu millor expandiment. Tenim doncs que les zones augmentarán el comerç de trànsit, cosa que ja per si sola suposa un benefici immens, cosa que implica un increment de riquesa considerable.

En segon terme l'establiment de les zones fran-

ques, contribuirà a l'implantació d'una serie d'industries, de creació nova unes, les altres d'aplicació especial. Aixís per exemple en el espai neutral s'hi establirà l'industria d'envasos, que té una importància considerable, sobretot en les seves ramificacions, s'hi permeterà també la creació d'industries exportadores de primeres matèries, que afavorirán les diverses manipulacions que amb elles se puguin realitzar; tot açò es indubtable que posa un foment de riquesa, per implicar un augment de treball i un major moviment en consecuencia doncs es un impuls ben ferm a la vida industrial i comercial.

Tercer: les zones neutres exigeixen un augment en la navegació, per lo tant un abaratiment del cost de transport, que permet l'introducció de les mercaderies exportades a nous mercats, car se fá més fàcil la lluita amb els productes d'altres països. Es aquesta condició una de les més notables que en benefici directe de tot el país, reportarán les zones.

En quart lloc i últim, elles representen una ventatge incontestable per l'agricultura; més tenint en compte que aquest punt té per nosaltres un major interès, per ser l'agricultura la base de la nostra vida, deixarem per una ocasió propera l'estudi de l'influencia que tindrán respecte al problema agrícola.

Si doncs les zones neutres, lo que defien al principi, un element propulsor, un medi de treball i un centre de riquesa; el testimoni dels cassos practics es eloquentíssim; pot dir-se sense cap mena d'inconvenient que elles son prou per a enlairar el nivell econòmic d'Espanya, que elles poden ser l'inici de la nostra renaixença econòmica. Son per fi un medi adequat per a fer front a les inclemencies del gran conflicte mundial, i seria en veritat ben sensible que mentres els altres pobles, fan un esforç per a preparar-se i fer-se forts, nosaltres restem amb els braços creuats i sense esma de millora. Aquesta negligencia seria potser com ha dit un gran polític català, l'inici de la mort d'Espanya. Amb entusiasme i amor col·laborem tots en el projecte de zones franques, vencent tots els egoismes i sobrepujant totes les miseries, tingui una realitat ben propera.

CRÒNIQUES

Ateneu. — Un Conferencià
d'en J. de Camps i Arbós.

Parlem primer de l'impressió general que'ns causà la conferència i el públic.

En Camps començà a parlar. Jo esperava que en Camps en fes desaparèixer el meu pensar per absorbir-me en el seu, per medi de la seva oratoria. En Camps no es ara orador; no logra senyorejar i conduir ma imaginació i mon sentiment. Lo mateix que an a mí passava an el públic.

Jo'm ficava sovint en l'acció dels seus dits groç i mitger de la mà dreta que fregaven les puntes del dits de la mà esquerra, fent acció de volguer treure'n els guants. En Camps, previsor de que son públic en casi sa totalitat no portaria guants, se'is havia deixat a sa casa. Però en Camps al discurs-sejar ja no's recordava de que no'n portava de guants i de que amb sa acilitut contradeia la deferència que havia tingut amb el públic de no semblar home de guants. No'n portava, però ho semblava massa que'n portés.

En Camps enraonava bé i enraonava malament. Si fos jo catedràtic de Retòrica, li donaria aquestes qualificacions: Fons del discurs, matrícula d'honor, forma interna, sobressalient i forma externa i enllas de paraules, amb prou feines aprovat. Vull dir, que a pesar de la bondat intrínseca de sa conferència, estava mancat de tocs enèrgics, i no enraonava prou ras i seguit; però en Camps, dintre poc, pot fer que son raonament sigui el riu pintoresc i accidentat, continu i abundós, ara mansoi en una gorga, ara impetuós en una resclosa, però seguit, seguit, seguit i de poèliques riberes. Veus-aquí perquè el discurs d'en Camps ens agradà, i veus-aquí també perquè no'ns agradà.

I el públic? Humil, judiciós, ávit de cultura, correcte. Ens semblà l'aristocràcia de la democràcia i l'aristocràcia més simpàtica, l'aristocràcia de nostre bon Lucianus, l'aristocràcia de nostre temorenc Ateneu. Un que altre—dos o tres—que s'adormia... i què? Aquets atristócrates s'adormen manifestant llur fadic real i verdader; els altres, en les grans capitals, sobre tot, mostren llur disciplicencia real o fingida, llegint un diari. Falta d'educació per falta d'educació, preferim mil voltes la de nostres ingenuus rurals.

La conferència versà sobre la transcendència de la cultura i en ella es marquen les orientacions a pendre en l'Ateneu per a que la cultura resulti eficaç. Mostrà que lo que convé es tecnicisme i especialització en ciència; depuració i bona elecció en literatura. La literatura passional desvia el ver i poètic sentiment. La massa generalització i enciclopedia en ciències, ens tornaria superficials, pedants i ineptes. La serenitat, la ponderació i l'equi-

libri en actuació i en estudis; aixó es lo que convé per a substituir el ruralisme ateneuenc d'altres pobles amb la civilitat i cultura moderna. Parlà de la tradició oposant-la al barroquisme cridaner que deforma i enderrereix als pobles i defensà l'allunyament de l'Ateneu dels partits polítics a fi d'unir amb un llac d'amor i de cultura a tots els homes reflexius.

ESCOLA DOMINICAL

D'aquesta Institució jo vull parlar-ne amb tot amor, amb tot respecte; puig, contra lo que molts podrien suposar, jo oviro en ella una súbtíl transcendència, i es per aixó que sento per ella una fonda predilecció. I es per aixó també, que jo vull parlar de ses darreres funcions dramàtiques amb interès i retraient-ne defectes i tot: com retrec els defectes de lo que m'estimo i de tot lo que m'entusiasma, a les persones que poden remeiar-ho.

Varem ser atentament convidats a les representacions teatrals que's donaren durant les darreres festes de Nadal, Cap-d'any i Reis en els locals de l'Institució mentada. L'obra que s'hi posava en escena era «Els Pastorets» lletra de Mossén Gay, vicari de Palafrugell i música de Mossén Roquet, ventajosamente conegut per sos mèrits en el ram de la música.

La música em va agradar: en algún lloc presenta un caient popular i suavísim. L'execució ens semblà a trets fluixa. I es tot aixó lo que vull dir de la música. Hi passo com per sobre ardentes brases, puig el meu amor propi no m'arriba a cegar en tal manera que no conegui que som llec en aquest art excels.

En quant a la presentació de l'obra, a sa part literaria i a sa interpretació, si hagués de comentar-la escrivint tot lo que se m'ocorre en pro i en contra, acabaria el lloc de que avui dispo en el quinzenal i lo que es més greu, amb la paciència de mos entesos llegidors i més que més de mes simpàtiques llegidores, ja que aquestes ralles seran passades sens dubte pel cedàs critic de tantes dames i senyoretas que's prenen amb calor la defensa del prestigi de la lloable institució cristianament feminista.

Concretem i fem força via. Sense negar bon gust i esplendidesa en els trajos, no 'ns acabem de convencer de que, aduc en col·legis i escoles dominicals per pura diversió familiar, no pugui portar's-hi un seriós estudi en llur confecció, de que aquesta no pugui ser força adaptada a l'época històrica.

La decoració nova, es digna del destre pinzell del jove Mascort; pero s'hi nota l'escacemat de medis i la pressa amb que hagué de pintar; i aixís en l'hermosa decoració per manca de medis i de alguns colps de pinzell, no 's destaquen amb gaire relleu els primers termes ni 's presenta un fons amb les llambregades de llum prou encertades. No

obstant, hi endevinem una gens vulgar habilitat escenogràfica, *que es absolutament necessari aprofitar en alguna vinenta funció teatral.*

Ara deuriem parlar d'aquells fanals en forma de pesats cilindres, d'aquella cortina tan hebrea, de aquells testos i d'aquells sócals i d'aquella diablesa—per altra banda esperta—que s'agombolava la cabellera a manera de casco, com si Llucifer no pogués dur una soperba cabellera que li arribés fins a l'espatlla...

Deuriem parlar de certa cantarella en la recitació, de la poca sorpresa de la Sara a l'adonar-se del diable, d'aquell portal de Betlem, tant poc portal...

Després de tot lo dit, sembla que ben poca cosa em queda a lloar, per deixar contenta i satisfeta de sos esforços extraordinaris a la Direcció de l'Escola. No es pas aixís. He comparat la manera de representar i de recitar d'aquesta Escola amb la manera de recitar i de representar dels col·legis de noies i de nois i d'altres entitats similars i, ho afirmo amb la mateixa sinceritat amb que he parlat de defectes, l'Escola està a una evneuable altura de nivell artístic cultural sobre les demés entitats. A pesar de tot Ella «aixeca sa testa per damunt les altres com el xiprer en mig dels flexibles joncs» que diria Virgili. Les actores tenen deseiximent i soltura, saben els papers de manera desacostumada en societats recreatives d'empenta, etc.

No cito noms; deixeu-me anar coneguent el personal, deixeu-me guardar la feina per altra drama o comedia, avui la cançó dura massa ja.

A la Direcció, mercès per sa esquisida deferència envers nostre quinzenal. A les intèrpretes, un fort aplaudiment. An en Mascort un ja reveure! referint-nos a ses decoracions futures, definitives, superbes.

AQUELL ÀPAT...

El dia 3 d'aquest mes se celebrà en la fonda den Martinet l'anunciat sopar amb xampany per a solemnisar la fusió dels periòdics *El Montgrí* i *Montgris* en l'actual quinzenal **Emporion** i l'actual intensa etapa de cultura de l'Ateneu Montgrí.

Hi assistí casi tot el personal de Redacció i de la Junta de l'Ateneu. Escrivim la llista: P. Blasi, M. Murtra, J. Pujol, E. Bataller, Mossén Viver, E. Viñas, J. Lloret, J. de Camps, N. Matarrodona, M. Vert, J. Capellá, Ll. Matas, J. García, J. Castells, J. Adroher i J. Puigpey.

Regnà una franca alegria i bon apetit. Quedá plenament demostrat que 'l bon humor, la gana i les ciències no son pas incompatibles, com creuen alguns, que's figuren que un home de lletres es sempre sorrut com l'estatua del pensador den Rodin. Digueren versos enginyosos i alusius, en Matarrodona i en Castells. El Sr. Pujol feu un sincer i calorós parlament; Mossén Viver ens llegí unes quartilles a lall de Perez Galdós, i tots brindaren entusiàsticament per la prosperitat del periòdic i de l'Ateneu.

AGOS.

VESPRADA D' HIVERN. *Es encara d'hora; pero es ben fosc. He guaitat el baròmetre: puja. El meu amic selecte, optimista de mena, perque te talent i força de voluntat, es més optimista que mai. Sortim al carrer amb sengles sobretodos. Els sobretodos ens fan confians; els nostres sobretodos dissimulen les nostres sangs; la d'ell una mica blava; la meva roja i plebeia; l'ombra del carrer, apenes dissimulada per algún fanal físic, els sobre-todos, el baròmetre qui ha pujat, la solitud del carrer que pctgem, ens tornen ja, més que amics germans. Per altra banda el rítmic nom d' **Emporion**, tot iust engendrat, embauma nostres ànimes, ens-e sentim grecs i colonisadors.*

Anem a visitar a un amic músic. Ens reb afablement, tímidaament en son santuari musical. La seva conversa te deixos plebeus; la seva testa i sos cabells, tenen el caient ja vulgar en les testes i en els cabells d'artista: abundor i llargaria de cabells, abundor de front.

Parlem entre tots tres de les proses de la nostra vila; ens llencem mutuament lloances: l'amic selecte amb discreció de barceloní amb amics intel·lectuals de poble; jo amb el ruralisme que vaig mamar; l'amic músic amb timideses de neòlit.

L'artista executa al piano sardanes originals. I sorgeix del piano l'ànima inspirada. Oblido testa, cabells, tímides i ruralismes: un impetu d'inspiració heguda en l'esperit popular s'expandeix en la cambra; una destresa de compositor se'm revela en alguns moments.

Ens endinzem altra volta en els foscos carrers. ens hi endinzem esperançats.

Oh vila dels carrers deixats de la ma de Deu, oh vila fosca en les nits d'hivern, oh vila prosaica en tes vegetals amors! Unes llums d'art rellen.

Son com unes cuquetes de llum. Son com unes llunies qui cremen piatoses en temples d'art, en mig de la vulgaritat de nostra vila.

SON dos quarts de vuit del vespre. Tres individus de les kábiles de plaça, han fugit per voltar els carrers. Al cantó de can Deulofeu han trobat un gatet, que massa mannyac, s'ha deixat agafar. L'han rebotit per terra i mig mort se l'han tirat l'un a l'altre. Quan n'han estat causats, un d'ells ha cullit una pedra i li ha tirada al bell cim del cap. Ells han fugit i als crits del manut, han sortit els veïns, quins s'han enterat d'aquella salvatjada per un baillet que ho ha vist. Un vehí ha denunciat el fet al Sr. Alcalde. I els tres zulús han passat una nit a la presó. Un aplauso al Sr. Alcalde.

Després ens hem enterat de que els autors de la salvatjada, quant eren joves sos pares no varen cuidar-se de fer-los anar a estudi,

MAJESTUOSAMENT feien sa entrada triomfal en nostra vila, els tres Reis de Orient. Tota la gent menuda provista de fanal·lets de mil colors, acudí a rebre'ls. L'ecoïsta hi ha anat també, acompanyat de belles amigues.

Passà primer el rei negre, el ros després y el blanc darrera, tots amb la testa redressada, arrogants, embolcallats amb els seus riquissims mantos d'armini atapaits de grosses estrelles d'or.

Un veritable exèrcit de mainada seguien darrera d'ells, fent sentir els seus crits d'alegria, aixecant ben enlaire els fanal·lets, espurnejantels-hi els ulls de satisfacció, les seves carones radiant de goig. Passaren els tres Reis i amb ells passaren també els records de nostra infantesa, l'anyorament d'altres temps més ditxosos, la nostalgia de les il·lusions perdudes...

I amb les nostres gentils amigues, damiselles adorables, baix, baixet, hem beneit dels Sants Reis la bella llegenda.

A LA GRAN massa de gent torroellenca, li agrada actuar de tant en tant de multitut indocta. En els successos més importants, en tots els actes i solemnitats de més relleu, se hi nota sempre la presència de la gran massa. Ella no hi va pas mai per simpatia en l'acte que's celebra ni molt menys per cooperar en el mateix, ella va allí moguda no més per la curiositat, per ficar-se en els més nimis detalls i poguer fer després una crítica ben mordaç, ben aguda. Tant si's tracia d'un enterro com d'un casament, mentres siguin ben solennials, la gran massa hi acut, sempre irreverentment, criaturalment, retallant sempre.

A nosaltres aixó, ens causa un efecte deplorable, puig a més de dir molt poc en favor de la mentalitat de la gent nostra, massa sabem lo que es la crítica manejada per la multitut indocta.

■ ■ ■ ■ ■

ELOGIS

MARIA-LLUISA

Aquesta Maria-Lluïsa va venir de l'Argentina en un dia de sort per la nostra vila. Es una mica enigmàtica i en Josep de la Fàbrica no l'ha arribada pas a entendre del tot. Té una cara correcte, uns ulls deliciosos i una boca dolcíssima que ho sembla més pel parlar manyac, un xic influenciat de americanisme. Se l'ha de mirar amb respecte per dugues immenses qualitats; perque es una noia maca i perque es una artista. Interpreta els mestres de la música amb tot sentiment i amb tota delícia.

Es una admirable concertista de piano i encare que no ha volgut tocar mai davant den Josep, ell espera que l'istiu que vé la podrà sentir llargament, i aquesta es una de les causes per les quals en Josep espera amb ànsia els dies llargs i ardents de l'istiu.

Per la Festa Major passada va comensar a ballar amb molta gracia. El seu bell cos d'adolescència eslava cenyit a la cintura per un xal de brodat xinès i de franges blanques i negres que perdia i que li era difícil trobar. Pels dies de l'hivern aprén el «tango» per brillar en aquet distingit ball argentí l'istiu que vé. Els altres anys la vèiem sovint per Barcelona vestida de negre, riallera i bonica. Però es limitava al passeig, sense assistir als llocs on la bella concertista de un concert que encare no ha donat però que donarà aviat, podia ser massa vista.

Aquesta admirable Maria-Lluïsa venia de vespres a la Fàbrica. El seu estrany poder de misteri atreia al jardí les bruixes dels Quatre Camins que venien a trucar al portal, volent-la veure i cridant que'ls hi ensenyessim a la Maria-Lluïsa. Però nosaltres la teniem ben guardada a dintre de la glorieta i deixavem que les bruixes piquessin al portal.

Té molts germans entramaliats i una mare amabilíssima que es el perfecte retrat d'ella i que va ser portada també de les Amèriques. La Maria-Lluïsa es, entre els germans, un àngel pacifista i conciliador. Ella es, en el jardí de les noies de Torroella, una flor exòtica i deliciosa que s'ha aclimatat al nou planter i que guarda tots els perfums de la terra que va deixar, units a tots els de la terra on ha vingut a viure per obra i gracia de l'etzar.

JOSEP DE LA FÀBRICA.

■ ■ ■ ■ ■

DIVAGANT

REIS

Pels nostres petits la bella llegenda devingué realitat en aquella nit de janer.

Lluny, en la fosca carretera aparegué una llumana, que anava creixent poc a poc, que fou més tart núvol de claror, que fou fantàstica cabalcada, que fou corteix reial vingut d'unes regions utòpiques sols pels poetes pressentides. Eren els tres reis veritables, embolcallats en amples mantells amb gires d'armini; tres magestats lluint riques corones, joies valioses; passejant gravement, solennialment, ses poblades barbes venerables.

Cents infants els esperaven amb bombes lluminoses de tota mena de colors, trassumte de ses ànimes senzilles que 'ls dictaven un delirant entusiasme sense ficció ni artifici:

¡Benvinguts els reis d'Orient

Que porten coses a tota la gent!

La riuada de follets multicolors s'estengué darrera els sobirans pels carrers de la vila.

I els grans s'encomenaren l'alegria i retornaren per un moment a la infantesa talment com si encara esperessin en la fabulosa generositat dels Reis de l'Orient.

Es que tots som infants en l'Esperança.

Es que tenim tal necessitat d'ella que quan ens manca objecte determinat on aplicar-la ens complauem en un desig pregó, indeterminat, somni infantil de Reis, miratge que'ns embauma l'existència; esperem o 'ns fingim esperar i caiem en un aclaparador anorreament quan se'ns espantia la maquinària de l'esperança.

¡Ai del que no ovira en la penosa escala de la vida els replans de l'esperança!

Alguns realistes a ultrança pugnen contra la ficció d'aquesta festa, perquè ignoren el valor de l'educació de tant subtil sentiment. Devant d'ells formem legió els que per amor als infants volem homenatjar en una nit de misteri una virtut que serena la vida.

FLORIDOR

FELICITACIONS

Hem rebut varies salutacions endreçades al jovent que treballa fermament per la cultura i especialment per la premsa de nostra vila. Les agraim coralment. Veus-aquí un troç de la entusiàstica que hem rebut de nostre distingit amic D. Genís Garcia, el final de la qual reproduïm per sa noble expressió i altesa de mires que conté. Diu aixís :

«Teniu el dever, teniu l'obligació ineludible de fer d'*Emporiòn* una publicació esmerada, de fer que'l públic s'esperí amb ansia, amb aquell anel que's esperat un aconeteixement sempre nou a pesar de ser repetició periòdica, i té l'«Ateneu Montgrí», l'obligació d'acoblar per un acte pràctic, per un acte de resonància, que amb el temps se recordi amb fruïció, a vora seu no solament als aimants de cultura, no solament als que senten l'anyorament de l'art, sinó també an aquells miops que sols volen veure fets però fets materials prompte, que se palpin; traballeu, doncs, an aquest sentit, cerqueu solucions que per desgracia a nostra vila no li manquen mals en els quals pugui un terapeuta lluir sa ciencia, sinó molt al revés, per ser tantes i tant profundes les maluries que la porten a son fi fatal. L'únic inconvenient estriba en la selecció. —Jo no soc qui per a fixar-vos norma de conducta; més si que com a soci del «Ateneu», espectador mut de vostre treball m'he sentit reviuire en vosaltres, i mancat de cap idea original, vos recordo una que està en l'ambient del poble— la celebració o millor, restauració de la fira de Sant Isidro.

Si vos plau l'idea accepteu-la, feu-la vostra, desperteu de son ensopiment a Torroella, i feu que coincideixi la restauració de la fira que anyalment celebrava nostra vella vila el 15 de Maig, amb la fundació d'un periòdic que per dir-se *Emporiòn*, deu procurar per al «mercat», «acoblament», «transacció mercantil» si vol rebre honor a son nom; o del contrari tindrè que confesar que o jo no se grec (entre paréntesis, no n'he sabut mai), o que *Emporiòn* falta a son nom».

(1) EL MEU BRÍNDIS

*Amb la més santa armonia
i la més gran amistat,
sens orgull ni vanitat
música ni poesia;*

*sense bromes de joglar
ni de trovador tonades,
nostre cor batent les ales
sent Amor, Bellesa i Art.*

*Aquest acte es la penyora
d'aquixa obra redemptora
que emprenem amb tant d'afany.*

*I Deu vulga que perduri
sens que'l nostre pas deturi
cap flagell ni desengany.*

JOSEP CASTELLS

SALUTACIÓ

*Entra triomfal,
benamada mia,
per l'antic portal
que guaita a migdia
per ompli el casal
d'aquesta alegria
que als llavis-coral
i als ulls blaus te nia.
La teva paraula
beneeix la taula,
i es com setàlia
de roses ta veu,
perque vens, aimia,
en el nom de Deu.*

QUAN TU PLEGUES LES MANS...

*Quan sobre 'l cor plegues les mans
i en res fervent tota t'exhales,
me sembla oir ressó de cants
i com lleuger plegament d'ales.
I tot s'adorm als teus voltants.
I en somni veus dues escales
per on els àngels guardians
baixen batent ses blanques ales.*

*Llavors tes mans alabastrines
semblen dos mistics pelicans
nedant sobre aigües crestallines
entre ventifars esclatants.*

*I com un lliri en mig d'espines
reses tu aixís, plegant les mans.*

XAVIER CARBÓ MAIMI

NOTICIES

Ajuntament.—Sessió del 22 Desembre de 1914

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

La Presidència dona compte d'un ofici rebut del senyor Governador Civil, en el qual manifesta, que de moment, se suspengui la matança de bestiar porquí a l'escorxador d'aquesta vila fins que l'Ajuntament hagi adquirit un microscopi per a que el Veterinari Inspector de carns, pugui examinar-les, acordant-se la adquisició de dit instrument per considerar-lo de absoluta necessitat, segons les disposicions vigents i al objecte d'evitar responsabilitats, i tinguent en compte que en el vigent pressupost no existeix consignació especial per al seu pago i agotat en el capítol d'Imprevistos s'acordi sigui satisfet son import amb càrrec al Capítol d'Imprevistos del pressupost de l'any vinent.

Se dona compte novament de l'instància presentada per l'Excm. Sr. Compte de Torroella de Montgri, D. Narcís Camps i D.ª Gestrudis Bosch, la qual estava a sobre la taula per al seu estudi, i tinguent en compte que amb la supressió del camí aludit no's perjudiqui cap interès, ja que amb la construcció de la carretera de l'Estat va quedar completament inutilitzat dit camí, i tinguent en compte, ademés que l'Ajuntament pugui treure algun profit amb la mateixa venta del mateix, s'acorda la peritació i després la venta del troc del camí continuu a nels borts de les Muralles, qual extrems son a n'el antic Portal de Mar i el Portal o Torre de Santa Catarina, a nels propietaris colindants que ho sollicitin per al preu de tasació i siguent[varis al millor postor, deixant a salvo el dret de propietaris dels referits borts.

S'acorda l'alquiler del pis primer de la casa n.º 4, situada a n'el carrer de l'Orient, a donya Rosalia Mollière Vda. de Agustí per el preu anual de 125 pessetes pagades per trimestres vençuts, destinant el referit local a Escola Nacional de nenes.

S'acorda satisfer al Veterinari Inspector de carns de l'Ajuntament Sr. Marull, la consignació total del pressupost tota vegada, que ha exercit la referida inspecció, per haver cessat en el càrrec, l'altre Veterinari senyor Trull.

Sessió del 29 de Desembre de 1914.

Presideix l'arcalde Sr. Simón i assisteixen els concejals senyors, Sala, Garcia, Radressa, Clotas, Roense, Boñil, Masó i Gali.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

S'aproven varis comptes examinats per la Comissió d'Hisenda.

Se nombra a D. Narcís Creixell per la peritació del troc de carretera que en la sessió passada se va acordà la venta.

Sessió del 1er. de Janer de 1915.

Se celebra a les 11 i mitja sessió extraordinaria, presidida per l'arcalde Sr. Simón amb assistència dels concejals senyors Elias, Garcia, Mundet, Radressa, Roense i Masó a l'objecte de formà la llista d'individus que componen l'Ajuntament i majors contribuents d'aquesta vila que tenen dret a l'elecció de Compromissaris per la votació de Senadors electius, aprovant la mateixa i acordant-se publicar-la per terme de vint dies.

Sessió de 7 de Janer.

Sessió de segona convocatoria, presideix l'arcalde Sr. Simón i assisteixen els concejals senyors Sala, Elias, Radressa, Roense, Boñil, Masó i Gali.

S'aprova l'acta de la sessió ordinària anterior i ratifiquen els acords de l'extraordinària del 1er. de l'actual.

Se dona compte d'haver-se celebrat el dia 30 de Desembre passat les subastes dels drets de matadero i pescateries per l'any 1915, havent-se adjudicat provisionalment a favor de donya Maria Plá, Vda. de Pujol, la primera i a D. Francesc Ramió, la segona, per la quantitat de 2100 i 400 pessetes respectivament, en vista d'algunes quixes del públic per no haver-se anunciat les mateixes per pregó com se feia els demés anys, s'acorda anular la del matadero i celebrar-ne una de nova per els onze mesos d'aquest any, el dia 27 de l'actual a les deu, baix el tipo de 1925 pessetes i demés condicions que están de manifest en la Secretaria de l'Ajuntament, acordant-se també l'adjudicació definitiva dels drets de pescateries a favor del mentat Sr. Ramió.

S'aproven les liquidacions de Consums i Alcohols de l'any 1914 presentades per el Recaudador de l'Ajuntament Sr. Lloret.

S'acorda la formació del Cens Caballar i Mular ordenada per el senyor Governador, i s'aprova la quantitat de 75 pessetes per el gasto que ocasioni.

Se dona compte d'haver-se traslladat l'Escola Nacional de noies al nou local arrendat per l'Ajuntament en el carrer d'Orient, s'acorda donar per acabat l'arrendament del local que ocupaven i comunicar l'acord a don Anselm Casellas.

S'acorda el replanteix dels arbres que faltin en els passeigs i carrer de la vila.

S'acorda ordenar a donya Maria Marin i a D. Joan Viladevall la destrucció de les aceres construïdes en les cases que habiten del carrer de la Libertat, per no haver seguit les ressaltades per la Comissió de Foment, donant-los hi 15 dies de temps per a complimentar l'ordre.

Els Reis a Torroella.—Invitats per l'Ateneu Montgri vingueren aquest, els Reis d'Orient a visitar nostra vila. En Sadurní avisà a tots els infants per a que anessin a rebre'ls amb fanals de color i la menudalla no deixà d'acudir a Fora-Portal.

La plaça i el carrer fins a la carretera oferien un aspecte fantàstic, tants eren els fanals que estesos en llarguíssima filera projectaren llum dels mes variats colors.

I els Reis arribaren. Anava tot davant el rei Baltasar ancià respectable, de blanca i poblada barba seguia el rei negre, de cara, perque son vestit era blanc, blanc son cavall i blanques ses dents que ensenyava somriguent als infants, que no'l miraven amb sobra de bona voluntat.

Darrera el Rei negre, venia un Rei vell i petitó Rei humil montat en reial aca. Tots vestien amples mantells sembrats de dorades estrelles amb gires del mes pur i blanc armini. Les immenses corones d'or, del mes ric cartró, eren d'un valor incomparable.

La caravana empenqué la marxa pels carrers de la vila; els Reis primer, els «Montgrins» després, i per fi centenars de petits.

Els Reis pujaren al «Ateneu» i desde 'l balcó un representant parlà als infants. A la nit sortiren a repartir els juguets, marxant ràpidament, en direcció desconeguda. Deixaren escrita una carta que deia al seu final: «Mercès a les gentils senyoretas Maria Mascort, Maria Lluisa Roig, Serafina Pujol, Rosita Hospital i Maria Pou, que amb tant acert prepararen els mantells de recambi.

Mercès també a les senyores donya Clara Galibern, donya Coloma Vicens, donya Dolors de Pou, donya Emerensiana Capellà, donya Maria Comas, donya Neu Devant, donya Filomena Vila, Vda. de

Roig, donya Dolors Comas, donya J. Furest de Marqués i als senyors J. Capella, Mossén Viver, Viñas, Pagés, Vila, Puigpey, J. de Camps, Folgado, Puig, Carbó, I. Capellà, J. Pla, J. Martí, J. C. Sala, Roig, Casellas, Bou, Rubau, Castells, Pujol, Salis, Galí, Galibern, Murtra, Sascie, Vert, Cristófol, Candaí, Matas, Blasi i altres que amb desinterès se prestaren a ferlos-hi agradable la estada a Torroella i que 'ls hi oferiren una almoina per a reparar ses castigades butxaques. També cal remerciar especialment al perruquer senyor Sàculi i al senyor Galibern (R.) que cooperaren ectivament al éxit de la recepció.

Nota.—Esperem que no s' ofendrán molts dels nostres amics a qui no demanarem contribució. La necessitat de obrar a corre-cuita feu impossible que 'ns dirigíssim a molts dels que sempre han respost a nostres peticions.

Nou Jutge.—S' ha encarregat del despatx de Jutge municipal, per dimissió del que ho ha sigut fins al present D. Eduart Bataller Boy, el suplent D. Ramón Galibern.

La renúncia está fundada en motius de salut; empró sembla que la raó veritable i efectiva es altra ben diferent i de la qual avui per varis motius no podem parlar més explícitament.

La honradesa i rectitut de judici del senyor Bataller, ens fan planyer fundament de la seva renúncia. Confiam que 'l senyor Galibern sabrà imitar-lo i conservar el prestigi en un càrrec tant difícil i delicat.

Nosaltres conservarem sempre un recort excel·lent de la gestió del senyor Bataller, qui pot contar-nos sempre com a vers amics en les campanyes que emprengué en favorde la moralitat i cultura de nostra vila estimada.

SE VEN UNA CASA en estat im-millorabe i en condicions ventajoses. Passeig del Marqués de Robert. Donaràn raó an aquesta Administració.

Contribuents.—Des de primer d'aquest any esta exposada al públic en els baixos de la Casa de la Vila la llista de majors contribuents d'aquesta vila, que junt amb els individus que formen el Ajuntament tenen dret a l'elecció de Compromissaris per a la votació de Senadors.

Reemplaç.—Está també de manifest al públic en els mateixos baixos de la Casa de la Vila per terme de vuit dies des d' el quinze del corrent mes, l'allistament dels moços del Reemplaç d'aquest any per el cupo d'aquesta vila, verificant-se el dia 31 del actual, a les 11, la rectificació del mateix.

Canvis de Junta.—La de la «Lliga Republicana» ha quedat constituída en la següent forma: President, D. Vicens Folgado; Vis-president, don Joan Bernes; Tresorer, D. Joan Ferrer; Vocals, don Moisès Plá, D. Joan Viladevall i D. Sebastiá Serra; Secretari, D. Josep Vila.

La de la Societat de socors mutuus «La Protectora» aixís: President, D. Josep Planas; Vis-president, D. Ramón Ors; Tresorer, D. Juan Masjuan; Contador, D. Josep Galí Mir; Vocals: D. Miquel Solés, D. Josep Torrent i D. Josep Galí Coll; Secretari, D. Guillem Roig i Vis-secretari, D. Josep Geli Pagés.

Càrrec.—Des de primer de Janer i durant aquest any, formarà part com a Vocal de la Comi-

ssió mixta de Recrutament, el digne i treballador Diputat provincial per aquest districte, en Vicens Folgado.

Sotscripció.—El dia de Reis, el cos de Soma-tent feu una sotscripció a favor de les families necessitades belgues, entre els seus individus.

Reformes a Sta. Caterina.—Segons rumors, que voldriem se confirmessin, D. Pere Coll, regala una quantiosa suma per a fer reformes a la hermita de Santa Caterina.

Ball de societat.—El dia de Reis, se celebrá a la «Sala Jou» amb l'orquestra «Montgrins», organitzat pel «Centre Recreatiu». Fou lluidíssim com tots els que's fan allí.

Casament.—Dimars, dia 12, s'efectuá l'anunciat enllaç de la distingida senyoreta Maria Mascort amb D. Antón Sala, conegut industrial barceloní. De veritable solemnitat pot calificar-se aquest acte, ja que beneí l'unió el doctor Bell-lloch, Bisbe de la Seo d' Urgell, celebrant després una missa per als contraients, en la que durant el transcurs de la mateixa, els nostres «Montgrins», executaren selectes composicions. Acudí a la iglesia una gran gentada que omplená totalment l' ample nau central.

A la tarda, els nuvis partiren en viatge de bodes, cap a Barcelona, Sevilla, i altres punts d'Espanya.

A les innumbrables felicitacions que lia rebut la simpática parella, nosaltres ens complavem en ajuntar-li la nostra.

Quintos.—Als efectes de concentració en files varen ser demanats per al dia 10 del corrent els moços del Reemplaç de 1914 i cupo d'aquesta vila:

Martí Teixidor Cailló; Joan Pagés Farró; Genis Masferrer Serenó; Joan Gumà Pous; Paulí Valls Fontquerma; Josep Reinés Perich; Jaume Pla Marqués; Esteve Mestres Torrent; Enric Solés Xuclá; Pere Pericot Busquets; Joaquim Puig Arbos; Joaquim Roubé Ferrer; Martí Ferrer Matas; Joan Terradas Serenó; Francesc Junques Martinench; Ricard Monquillod Papaceide; Isidre Gusó Torres; Lluís Pujol Vicens; Pere Presas Devant i Ricard Martínez León, del Allistament de 1912, resident a Badalona.

Despedim als mossos compatriotes i especialment a nostres consocis Enric Solés, Joaquim Puig i Ricard Monquillod, amb quins esperem poguer tenir relació continuada.

**: OBRES D' EN :
J. MASSO VENTÓS**

- PORTIC, primer llibre de versos 2 ptes.
- ARCA D' IVORI, llibre de versos. 2 ..
- CONTES D'ANDERSEN, traducció. . . 0'50 ..
- LA DONA D'AIGUA, Andersen. 0'50 ..
- LES SET PRINCESES, de Maeterlink . . 0'50 ..
- L'HORA TRANQUILA, llibre de versos. 3 ..

De venta a L'AVENÇ, Barcelona; a la llibreria Dalmau Car-
: les, de Girona, i a l' Administració d' EL MONTGRÍ :

D'interés general.—Sabem per notícies de bon origen, que probablement per el proper istiu, s'instalarà una línia d'automòbils de Torroella Sant Jordi i Girona.

No cal dir quant ens alegrarem de que aquesta importantíssima millora, sigui aviat un fet.

Prometatge.—Ha sigut demanada la mà de la gentil senyoreta Remei Sastre gener, filla del acabat propietari de Ventalló D. Josep, per D. Joan Mateu també important propietari de Sant Climent de Peralta.

Fem vots per a que son prometatge sigui el preludi d'una llarga vida ben feliç.

Trasllat.—Degut an el ascens en la seva carrera, el farmacèutic major militar i torroellenc don Joan Pericot, ha sigut destinat a Barcelona, on dirigirà la farmacia del carrer de Roger de Flor. Desitgem a ell i a tota sa familia, molta sort, en son nou destí.

VERGES

La Festa Major.—Celebrada enguany amb un temps esplèndid, s'ha vist extraordinariament concorreguda; mai s'havia reunit a la plaça a l'hora de sardanes, i en els cafés i societats a l'hora dels concerts i balls per aquesta diada, tant i tant de jovent.

A la societat «Canigó» hi hauria hagut uns balls magnífics, si no hi hagués mancat l'ordre, com per dissort succeí.

En el Cine instalat fa pocs dies en el «Saló Punset», hi acudi també força personal, atret sens dubte per la novitat, ja que no per la preciositat de les pel·lícules projectades; sense solta, no molt morals i a trossos tant sols la major part d'elles.

De continuar com fins ara, recomanem an el Empresari o empresaris, que's comprin unes espadanyes per arrencar-se a fuiger. Els de Verges portem llana en el clatell; però no pas tanta.

Les funcions religioses, també molt concorregudes. El Diví Ofici, no tant lluit com en anys anteriors, per haver-li en lloc de l'orquestra forastera com s'acostumava, La Principal i única de la vila, que ho fá, (forçós es confesar-ho) bon xic malament.

A la matinada del segón dia, i quan continuaven encara els balls del primer, en el «Centre» i a «Can Manel» un paller volgué fer la competencia a la lluna il·luminant l'enfosquit espai.

Algú li havia calat foc, amb el propòsit sens dubte, d'alarmar an el pacífic jovent que's divertia.

Pró aquets i els vells hi están ja tant acostumats an aquesta mena de diablures, en aitals diades, que no'n fan ja cas. Ben contats foren els que acudiren a apagar-lo. Ni l'arcalde volgué donar permis per a utilitzar les galledes.

Considerarem ja d'ara endavant aquest incident, com a nombre del Programa de Festeigs per a anys successius. No contem amb medis per a obsequiar an els forasters amb focs artificials, com fan a les ciutats populoses, i ho fem amb altres de naturals. Al fi i al cap, tot son focs.

— Els matrimonis que anunciarem en el nombre anterior, s'han ja celebrats tots.

A la Carmen Iglesias i en Pere Blanc Tura va unir-los el venerat Canonge fill de la vila i oncle de la primera, Mossén Pere Iglesias, el qui aprofitant aquesta ocassió i les festes de Cap-d'any, permanesqué uns quants dies entre nosaltres.

— Hem tingut la satisfacció de saludar durant els dies de la festa, an els nostres distingits i caríssims amics el reverent Mossén Carles Vidal, Coadjutor de Terrades; an el anyorat Pere Cortada resident a Figueras, i en el bon Enric Font fins ara a Barcelona.

De cor desitjem que l'estada entre nosaltres els hagi sigut ben agradosa.

— Se troven a Madrid per assumptes particulars, nostres amics Narcís Durán pare i fill, secretari el primer de l'Ajuntament i jutjat de la nostra vila.

— Per a ben prompte s'anuncia el casament de la gentil Maria dels Dolors Cortada, amb nostre bon amic Narcís Bosch. Nostra enhorabona.

MOVIMENT DE POBLACIO.— Mes de Desembre.

Nadonaments

- Dia 1. Florencin Bosch Iliera i Francesc Miquel Maruenda
 » 2. Euzraein Serra Matas.
 » 3. Josep Serra Figarola.
 » 8. Concepció Cano Rutilán.
 » 25. Mensió Farró Dalmau.
 » 26. Joaquim Canals Coll.
 » 28. Adela Palomeras Farragut
 » 30. Josepa Rusquets Puig, Joan Joo Coll i Ramón Joo Coll.

Dia 31. Martí Ferrer Martí.
 Total de l'any, naixements: 76.

Matrimonis

- Dia 8. Josep Torres amb Victoriana Tópico.
 .. 19. Jaume Esteve amb Dolors Pons.
 .. 21. Jaume Guàrd amb Caterina Farró.
 Total de l'any, matrimonis: 27.

Defuncions

- Dia 4. Ramón Massaguer Bofill, 80 anys.
 .. 7. Pelegrí Escuder Frigollet, 72 anys i Francisca Badresa Rigau, 51 anys.
 Dia 17. Dolors Spigol Oliveras, 87 anys.
 .. 18. Josep Coll Fuster, 66 anys.
 .. 20. Dolors Masanet Caner, 55 anys.
 .. 31. Maria Farró Comas.
 Total de l'any, defuncions: 82.

Casa-Torre, planta baixa i un pis, terrat i pati; quadra, confort. Situada en un dels millors carrers, SE LLOGA.

SE VEN UN TRULL

en estat immillorable i condicions ventajoses. Donará raó: SALVADOR LLORET, Passeig del Marqués de Robert.

Imp. de P. Ribas — Palafrugell — Telefón 362

Representant Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí 36